

KATHLEEN BURKINSHAW

*Ultima
floare
de cireș*

Traducere din limba engleză de
Loredana Voicilă

corint^vjunior

CAPITOLUL ȘASE

„TREBUIE SĂ APĂRĂM PÂNĂ LA
CAPĂT, DIN TOATE COLȚURILE
IMPERIULUI JAPONEZ,
CASTELUL NOSTRU PLUTITOR.”

19 Shōwa, 21 septembrie, Radio NHK

Am traversat strada și am străbătut drumul scurt până la ușa din fața casei. În holul de la intrare, mi-am început ritualul obișnuit, aruncându-mi pantofii din picioare. Nu-mi plăcea să mă opresc și să-i așez la rând, ordonat. Trebuia să fiu foarte ordonată toată ziua la școală și refuzam să mă port la fel și acasă, cel puțin atunci când aveam de ales. Mi-am îndesat ghiozdanul în dulapul pentru haine. Erau trase draperiile, așa că ochii trebuiau să mi se acomodeze cu lumina plăpândă a veiozei *shoji*. Am pășit cu băgare de seamă doar pe o latură a podelei de piatră din hol, căci cealaltă parte era cu siguranță încă udă după curățenia de dimineață. Ah! Șoseta din

picioarul drept mi-a alunecat pe pardoseala umedă. Alesesem partea greșită!

Pe când mă aplecam să-mi scot șoseta udată, l-am auzit pe tata, la el în birou. Apropiindu-mă, am observat că ușa lui era ușor întredeschisă. Prin crăpătură, am văzut-o pe Watanabe-san făcând o plecăciune și mulțumindu-i. Apoi s-a întors și a fost cât pe ce să dea peste mine. Am băgat de seamă că avea ochii roșii și umflați când și-a plecat capul în fața mea. Știam că ar trebui să spunem cuvintele standard: „Cât ne bucurăm cu toții că fiul ei a primit această onoare.” Dar nu voiam să mint, așa că doar mi-am plecat fruntea.

Multe familii veneau să-l viziteze pe tata ca să-i ceară ajutorul cu pregătirea *chohei pāti*, o petrecere prin care se sărbătorea plecarea fiilor la război. Nu înțelesesem niciodată de ce era considerată o sărbătoare. Evenimentul nu era unul vesel, rudele și vecinii adunându-se să comemoreze viața soldatului – în caz că nu avea să se mai întoarcă acasă viu. Tata era foarte generos și de obicei sponsoriza aceste petreceri. Reușea să găsească și rații în plus pentru masa de la petrecere. Pentru că tata finanța sărbătoririle, trebuia să luăm parte la toate câte aveau loc în cartierul nostru. Mie nu-mi plăcea să merg pentru că erau atât de triste, dar nu aveam de ales.

— Bună, tată! l-am salutat, îmbrățișându-l.

— Joya! Bine ai venit acasă. Cum a fost la școală?

După ce o văzusem pe Watanabe-san și auzisem despre carnetul roșu primit de fiul ei, aproape că uitasem de veștile despre profesoara mea.

— Tată, Yakamura-sensei nu a fost la școală astăzi! am zis, așteptându-i reacția.

Tata a dat din cap și a zis:

— Înțeleg. Păi, așa e mai bine.

Nu părea surprins. Știam că nu avea să fie la fel de entuziasmat ca mine, dar sperasem să obțin o reacție mai expresivă – sau o explicație în legătură cu telefonul pe care-l dăduse cu o zi în urmă. În schimb, tata a schimbat subiectul:

— Joya, îmi voi face baia, apoi, în această seară îți voi aranja părul, pe verandă.

— Da, tată. Am să iau un fruct și ne vedem sus!

Tata trebuia să-mi dea o mână de ajutor. Spre deosebire de Machiko și de alte fete de la mine din clasă, eu aveam părul uscat și sârmos, ca al vărului Genji. Ca să arăt prezentabil, tata trebuia să mi-l pieptene cu ulei cald și apoi să-l înfășoare într-un prosop. Procesul dura în jur de o oră. După aceea, tata îl pieptăna din nou și mi-l împletea în două cozi. Mătușa Kimiko încercase să uzurpe rolul tatei atunci când se mutase la noi, după divorț, dar eu mă împotravisem atât de aprig, că nu mai încercase de atunci.

— Yuriko-chan, tu ești? m-a strigat mătușa Kimiko, din bucătărie.

— *Hai!*

— Vreau să-ți reamintesc că vânzătorul de la Gofuku va trece pe aici, mâine la amiază. Ne vom comanda kimonourile speciale pentru Oshagatsu, sărbătoarea de Anul Nou, și pentru Sakura Hanami, Festivalul Florilor de Cireș. Ai grijă să nu întârzi mâine!

Am dat din cap, alegând o prună din coșul cu fructe, apoi mi-am dat ochii peste cap înainte să ies din bucătărie. Gofuku era un magazin specializat în vânzarea de kimonouri. Cei mai mulți mergeau direct la magazin ca să-și cumpere kimonouri foarte frumoase, gata făcute, pentru Anul Nou și Festivalul Florilor de Cireș. Dar, de vreme ce tata era un cunoscut patron de afacere, proprietarii magazinelor veneau ei la noi, ca să ne ademenească cu cele mai noi modele din mătase. Mie nu îmi prea plăcea să port kimonouri, pentru că mă strângeau prea tare și trebuia să merg cu pași foarte mici. Dar îmi plăcea să privesc cupoanele de materiale frumoase pe care vânzătorii le întindeau dinaintea noastră atunci când ne vizitau.

Am urcat scările și m-am așezat pe verandă, ca să-mi mănânc pruna cât îl așteptam pe tata. Mi-am ridicat picioarele pe măsuța din răchită, lucru pe care nu aș fi avut curajul să-l fac înăuntru, de teamă că mătușa Kimiko ar fi țipat la mine și mi-am șters sucul de prună de pe mâini pe fustă.

Atunci mi-a atras atenția un scrâșnet care venea din curtea de jos. M-am ridicat în vârful degetelor și

m-am aplecat peste balustrada de la verandă. Era la amurg, așa că m-am chinuit să văd bine, deși mi se părea că, jos, niște bărbați săpau ceva cu lopețile.

— *Konnichiwa!* am strigat.

Oamenii au ridicat privirea și au părăsit brusc curtea.

— Joya, ce e așa interesant acolo, jos?

Am tresărit.

— M-ai speriat, tată!

— Iartă-mă, nu am vrut.

— Tată, în grădină erau niște bărbați care săpau!

— Ah, da. M-am gândit să plantez mai mulți arbuști. S-a făcut destul de târziu, așa că mă gândesc că se vor întoarce mâine ca să termine.

L-am privit nedumerită. Era o perioadă ciudată pentru a planta ceva în grădină – nu mai făcusem niciodată asta atât de târziu în an.

M-am tras mai aproape de tata, ca să-mi poată pieptăna părul cu ulei. Dura mult, iar în această seară nu era la fel de vorbăreț ca de obicei.

— S-a întâmplat ceva, tată? Ești așa tăcut în seara aceasta, am întrebat în cele din urmă, în șoaptă.

A oftat.

— Joya, uneori mă simt descurajat din cauza veștilor despre război pe care le tipăresc.

— Dar Japonia câștigă războiul. Cum ar putea fi asta descurajant?

M-am întors, astfel încât să-mi poată pieptăna și cealaltă parte a capului.

— Cu câțiva ani în urmă credeam că vom învinge, dar acum nu mai sunt chiar atât de sigur, a rostit tata, cu gravitate.

Am simțit un fior coborându-mi de la ceafă pe șira spinării. La școală ni se anunțau zilnic victorii. Nu mă gândisem niciodată că ar fi măcar cu puțință să pierdem războiul. M-am întors cu fața la tata și m-am bâlbâit:

— Deci... Japonia ar putea să piardă?

Tata mi-a dat la o parte bretonul din ochi și a zis:

— Luptăm de șapte ani lungi. Rezervele armatei noastre au secătuit.

M-a ajutat să mă răsucesc la loc și a continuat să mă pieptene.

— Ce vrei să spui, tată?

— Păi, în primul rând, ar trebui să construim mai multe avioane, dar nu avem metal pentru asta.

Știam că nu avem metal la școală, dar nu mă gândisem că și guvernului s-ar putea să-i lipsească și că asta împiedica construirea avioanelor.

— De aceea a trecut ieri Matsu-san pe aici, ca să adune toate metalele pe care le aveam prin casă?

— Nu știam că a venit ieri. Cu cine a vorbit?

— Cu mătușa Kimiko. I-a zis să treacă atunci când vei fi tu acasă.

— Ei bine, mă voi ocupa de Matsu-san mai târziu. Nu-i nevoie să continuăm discuția despre război, Joya. Vreau să-mi povestești despre cum ți-a fost ziua.

Tata mi-a prins părul într-un prosop mare. Am luat amândoi loc pe băncuța de răchită și ne-am ridicat picioarele pe masă.

Dar nu reușeam să-mi astâmpăr agitația. Gândul că țara noastră ar putea fi de partea învișilor în acest război mă înspăimânta. Înainte să mă gândesc mai bine, am întrebat:

— Tată, ce se va întâmpla cu noi dacă Japonia pierde războiul?

— Îmi voi proteja familia cu orice preț. Să ții minte asta, Joya: tu ești sufletul meu și mi-aș da viața pentru tine.

— Tată, nu vorbi așa! Nu vreau să fiu aici, dacă nu ești și tu cu mine.

Am simțit cum ochii mi se umplu de lacrimi și mi-am rezemat capul de umărul tatei, strângându-i mâna. Mi-a strâns-o și el pe a mea și a zis:

— Însă așa este viața, Yuriko-chan. În viață trebuie să trăim începuturi, dar și finaluri. Este la fel ca atunci când se schimbă anotimpurile, după ce cad ultimele flori de cireș.

*Un ghid important pentru profesori și elevi, recunoscut
oficial de Biroul ONU (Organizației Națiunilor Unite)
pentru Afaceri de Dezarmare.*

Yuriko e fericită la Hiroshima, unde locuiește împreună cu tatăl ei. Însă când mătușa Kimiko și vărul Genji se mută în casa lor, lucrurile se schimbă – familia se mărește, ies la iveală secrete, iar zvonul unei căsătorii duble ajunge și la urechile lui Yuriko. Imprevizibilitatea de acasă transpare și în societatea șubredă din Japonia la final de Al Doilea Război Mondial: soarta țării nu este clară încă, iar populația nu cunoaște toate bătăliile pierdute. Yuriko, la cei doisprezece ani, este obișnuită cu declanșarea sirenelor de exercițiu și cu raidurile aeriene, dar lucrurile parcă devin reale atunci când vede că vecinii plecați la război nu se mai întorc. Când bomba atomică lovește Hiroshima, privim la evenimentele devastatoare prin ochii lui Yuriko.

Pe lângă lecția de istorie pe care o oferă, povestea fetei prezintă tinerilor cititori experiența unor copii din timpul războiului, dar dezvăluie în același timp și elemente din cultura japoneză, subliniind importanța familiei, a prieteniei și a rezilienței în fața perioadelor dificile. Cu *Ultima floare de cireș*, autoarea speră să atragă atenția privind efectele devastatoare ale unui război nuclear, reamintindu-le în același timp cititorilor că „inamicul” din orice război nu este chiar foarte diferit de noi înșine.

ISBN: 978-973-128-941-0

9 789731 289410

www.edituracorint.ro

11+